

Secțiunea a treia (capitolul 6,13-8,4)

Capitolul 6,13 – 7,9

Această secțiune se leagă de partea pe care tocmai am studiat-o. Auzim din nou vocea Domnului, care spune: »Întoarce-te, întoarce-te, o, Sulamita! Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim!« (versetul 13). Aici găsim pentru prima dată un indiciu, cine este de fapt mireasa. S-a interpretat deseori „Sulamita” ca fiind un nume propriu, însă de cele mai multe ori ca fiind numele localității de unde venea ea. Ea ar veni deci din localitatea Sulam, și de aceea s-ar numi Sulamita. Nu mă voi ocupa acum de faptul dacă a existat vreodată o asemenea localitate, sau unde s-ar fi situat ea. Este mult mai important să ne întrebăm: ce înseamnă acest nume și de ce abia aici este numit el pentru prima dată? Sulam este înrudit direct cu cuvântul de la care a derivat numele Solomon. *Șalom* înseamnă pace, și atât Solomon cât și Sulam sunt caracterizate așadar prin pace. Nu este băttător la ochi, că noi abia aici găsim prima dată acest cuvânt? Până aici a fost puțin vorba de pace pentru mireasă. Ea nu a fost adusă în legătură cu Domnul așa cum suntem noi, care putem să savurăm această pace pentru inimile noastre. Ea Îl cunoștea cei drept și știa despre dragostea Lui, însă ea nu avea realmente pace în inima ei, căci această pace este urmarea faptului că cineva cunoaște mântuirea și o savurează. Însă aici, unde Mirele o prezintă ca aceea care s-a întors înapoi și pe care El a adus-o la pace (sau: i-a dat pace) și la slava împărătească, El o numește cu numele ei adevărat. Ei Însuși este adevăratul Solomon, Prințul păcii, și ea este aceea care vine din Sulam, aceasta înseamnă că se odihnește pe temelia păcii, pe care a înfăptuit-o Prințul păcii. Acesta este vechiul Salem („Pace”), Ierusalim, „întemeierea păcii”, la care va veni Șilo (»Împăciuitorul« - Geneza 49,10).

Aici El îi spune de patru ori: »întoarce-te!« Acest cuvânt îl găsim în multe locuri în profeții și este tradus în două feluri, o dată „întoarce-te” și altă dată: „convertește-te”; este unul și același cuvânt. Așa stă în Isaia 10,21: »Rămășița se va întoarce« sau „rămășița se va converti”. Acestea sunt două gânduri care stau în strânsă legătură unul cu altul. Căci când rămășița se va întoarce înapoi dintre popoare, ea se va întoarce și la Domnul și vor întreba de David, împăratul lor, așa cum găsim aceasta în Osea 3,5: »După aceea fiii lui Israel se vor întoarce«, sau cum am mai putea spune aici: „se vor converti”. Aici în Cântarea Cântărilor 6,13 găsim același lucru. În înțeles textual s-a întrebuit această expresie la dansul miresei, căci la sfârșitul acestui verset se vorbește despre dans. Însă înțelesul simbolic este mult mai important. Pe baza vocii Mirelui ea se va întoarce înapoi din toate locurile unde ea a locuit. În Psalmul 107,3 citim că Dumnezeu va aduce rămășița înapoi din cele patru puncte cardinale. Dumnezeu îi va chema înapoi din toate părțile (compară cu Ieremia 31,6-9), și Dumnezeu va spune în toate direcțiile cerului: »Dă!« (Isaia 43,6). El va cere restituirea poporului Său și chiar va plăti banii de răscumpărare, ca să-i răscumpere de sub puterea acelora care i-au oprimat. El Însuși îi va face să audă vocea Lui: întoarce-te înapoi în țară, unde ești acasă. Dar și în înțelesul celălalt: întoarce-te la Mine, dă-Mi inima ta și întoarce-te înapoi la Mine.

Când Domnul Isus va face să răsunе așa vocea Sa și va cere popoarelor de pretutindeni: dați-Mi înapoi ce este al Meu!, atunci ei se vor întreba, așa cum spune aici: »Ce vreți să vedeți la Sulamita?« Ce ar putea Dumnezeu să descopere deosebit la poporul Israel? Ce a văzut Mesia în acesta? Era el poporul cel mai nobil, cel mai ascultător, pentru ca Dumnezeu să-l aleagă? Nu, spune Dumnezeu, dimpotrivă, ați fost cei mai încăpățânați dintre toate popoarele. Era un popor mare și puternic? Nu, spune Dumnezeu, erați cei mai neînsemnați dintre toate popoare. Ce a văzut Dumnezeu dar în acest popor? Da, aceasta ne întrebăm și noi câteodată cu privire la unii care se căsătoresc? Ce a văzut ea în el? Dar cine poate înțelege adevărata dragoste? Cine poate înțelege ce a spus Moise despre Dumnezeu: »Pentru că Domnul v-a iubit ... v-a scos cu mână tare« (Deuteronom 7,8)? Cine va înțelege căile dragostei? Poetul Proverbelor spune, că acesta este prea minunat pentru el; calea unui bărbat la o fecioară (Proverbe 30,18,19). Dragostea nu poate fi înțeleasă decât de cei doi care se iubesc. Și tot așa este și aici la Dumnezeu. Lumea poate

întreba: Ce vreți să vedeți la Sulamita, ce frumos este de descoperit la ea, că vrei s-o ai? Însă Dumnezeu spune: voi nu înțelegeți ce dau Eu pentru acest popor. Ei sunt globul ochiului Meu; ei sunt femeia tinereții Mele (Isaia 54,6). Eu am fost căsătorit cu ea. Eu a trebuit într-adevăr s-o părăsesc pentru un timp, însă dragostea Mea nu s-a micșorat! Noi știm că Cuvântul lui Dumnezeu spune, că curvia poate fi un motiv de despărțire (Matei 5,32;19,9). Dumnezeu a trebuit s-o îndepărteze, pentru că ea a preacurvit, și trebuia să-i dea o scrisoare de despărțire. Citim aceasta în diferite locuri din Vechiul Testament. Însă Dumnezeu este îndurător și El așteaptă până ea se întoarce înapoi. Da, El Însuși o roagă: »Întoarce-te la Mine!« Dumnezeu a rugat-o sute de ani aceasta. El a trimis chiar pe Fiul Său, ca să aducă poporul înapoi la Sine. Însă Dumnezeu nu uită poporul Sau și odată va spune din nou: »Întoarce-te, întoarce-te!«

Când lumea va întreba atunci pe Dumnezeu și pe Mesia: »Ce vedeți voi la acest popor«, atunci răspunsul va fi: »dansul din Mahanaim«. Literal Mahanaim înseamnă »două tabere«, sau „tabără dublă”; ca și dansul a două tabere. Numele Mahanaim apare pentru prima dată în Geneza 32, la reîntoarcerea lui Iacov. Nu este aceasta remarcabil? Noi știm că Iacov este un tablou al rămășiței. Pe lângă aceasta el este și un tablou al Domnului Isus ca Mesia, ca Acela care, după ce a plecat din țară în robie, și-a achiziționat acolo două femei. El a slujit pentru Rahela (un tablou al lui Israel), însă a primit mai întâi pe Lea (un tablou al Adunării) și după aceea a primit totuși și pe Rahela, rămășița lui Israel. Iacov este în același timp și un tablou al Israelului însuși, împrăștiat printre popoare (Psalmul 107 spune că Israel s-a coborât în corăbii pe mare). Iudeii sunt deja de mii de ani împrăștiați pe marea popoarelor. Însă în cele din urmă rămășița se va întoarce înapoi, așa cum odinioară Iacov s-a întors de la Peniel la Betel; ea va trece prin »timpul de necaz pentru Iacov«, pe care Dumnezeu l-a prevăzut pentru acest popor (Ieremia 30,7), pentru ca prin aceasta ei să se întoarcă realmente cu toată inima înapoi la El. Când în cele din urmă Iacov a fost aproape de sfârșitul călătoriei lui, citim că el se teme de Esau. Tot așa se va teme și poporul de dușmanii pe care îi va găsi în țară. Citim în Geneza 32: »Și Iacov a plecat pe drumul său și l-au întâmpinat îngerii lui Dumnezeu. Și, când i-a văzut, Iacov a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu”. Și a pus numele locului aceluia: Mahanaim«; aceasta înseamnă două tabere. Ce înviorează pentru popor, când se va întoarce înapoi! Și pentru Iacov a fost o înviorează. Da, ei se vor întoarce înapoi cu o tabără mare, însă cu teamă. Dumnezeu îi va învia prin această tabără de îngeri, care îi va păzi în toate căile lor (Psalmul 91,11). Eu cred că de aceea se și spune: »Întoarce-te, întoarce-te, ca noi să te privim!« Unii s-au întrebat deseori ce înseamnă »noi«, pe care îl găsim și în capitoul 1,11. Unii s-au gândit la Trinitatea Dumnezeirii, dar aceasta nu trebuie să fie singura explicație, ci noi ne putem gândi la Mesia și la Dumnezeu, care trimite pe Mesia la poporul Sau. Dacă legăm acest gând cu cele două tabere, gândesc că înseamnă și că Domnul Isus va reveni cu îngerii Săi. Aceasta o găsim printre altele în Matei 25,31 și 2 Tesaloniceni 1,7. Atunci lumea va vedea aceste tabere pe pământ; poporul reîntors înapoi și această puternică tabără cerească, care îi vor sprijini. Atunci va fi așa cum Elisei a spus robului său: »Doamne, deschide-i, Te rog, ochii, ca să vadă! Și Domnul a deschis ochii tânărului și el a văzut și, iată, muntele era plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei« (2 Împărați 6,17).

Mai este încă un alt gând legat de aceste două tabere, și pe acesta îl găsim în Geneza 32,9-10: »Și Iacov a zis ... Doamne, care mi-ai zis: „Întoarce-te în țara ta și la rudele tale și-ți voi face bine”, eu sunt nevrednic de cea mai mică dintre toate îndurărilor și de toată credincioșia pe care ai arătat-o robului Tău; pentru că am trecut cu toiagul meu peste acest Iordan, și acum am ajuns două cete.« Acesta este înțelesul al doilea al numelui Mahanaim. Din frică față de Esau, Iacov a împărțit pe cei care-l însoțeau în două tabere, și mai târziu găsim ce sunt aceste două tabere. Așa va fi și cu Israel, care se va întoarce înapoi în țară în două tabere. În toate miile de ani trecute poporul a fost împărțit în două tabere: cele zece seminții și cele două seminții. O parte din copiii săi și femeile sale i-a separat Iacov pentru Lea, cu fiul lor cel mai însemnat Iuda, și cealaltă parte pentru Rahela, cu fiul lor cel mai însemnat Iosif. Așa s-a produs în familia lui Iacov o despărțire, și această despărțire nici până astăzi nu a fost anulată. Când a murit Solomon, împărăția lui s-a rupt; și această despărțitură s-a consolidat când împăratul Baeșă a întărit Rama. Prin aceasta ea

trebuia să fie o piedică necurmată între cele două împărății (1 Împărați 15,17). Rahela își plânge copiii în Rama, pentru că ei nu mai sunt, spune Ieremia 31,15. Copiii ei erau despărțiți: Iosif aparținea de cele zece seminții și Beniamin de cele două seminții. Și această despărțire a continuat să existe până în zilele noastre (compară cu Zaharia 11,13-14). Nu este nici un om necredincios care să considere posibil, că cele zece seminții vor fi regăsite vreodată. Însă când Dumnezeu va aduce poporul Său înapoi și va vedea că valea a înverzit și că via a înflorit, El va spune: Ce văd Eu în acest popor, este nu dansul *unei* tabere, ci a două tabere, căci Eu voi aduce ambele tabere înapoi (Isaia 11,12). Lemnul lui Iosif și lemnul lui Iuda le voi uni, și vor deveni *un* popor și *un* împărat, robul Meu David, va domni peste ei (Ezechiel 37,16-28).

Ei vor jubila dansând. Dansul este totdeauna în Scriptură urmarea salvării și a victoriei. Aceste două gânduri le vom găsi imediat unul după altul în capitolul 7. Găsim în Exod 15,20, că, după ce poporul a trecut prin Marea Roșie, Maria și femeile au ieșit cu tamburine și jucau: »Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava; a înecat în Mare pe cal și călărețul său.« Și când David s-a întors înapoi de la omorârea filisteanului, femeile au ieșit cântând și jucând: »Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii« (1 Samuel 18,7). În Psalmul 87 găsim motivul pentru aceste dansuri. De ce va jubila poporul? S-au salvat ei singuri? Nu, Moise spune în Exod 14: »...veți vedea izbăvirea Domnului ... Domnul va lupta pentru voi, și voi veți sta liniștiți« (versetele 13-14). El este Cel care a înfăptuit salvarea și victoria, și de aceea spun »cei care cântă și joacă«: »Toate izvoarele mele sunt în Tine.« Toate izvoarele lor le vor găsi în Domnul Isus, care a venit din Sion (Psalmul 87,7).

În capitolul 7 Domnul continuă descrierea miresei. Am putea întreba: De ce? Deci, prima descriere din capitolul 4 a slujit pentru a arăta miresei ce a găsit Mirele în ea, în timpul în care ea a fost în necaz. El descrie acolo devotamentul ei, simpatia ei pentru El. În toată descrierea iese mereu în evidență ce înseamnă ea pentru El în necaz. Însă aici este altfel. Aici Mirele descrie mireasa (ca și cum ar fi un răspuns pentru oamenii care au întrebat: »Ce vreți să vedeți la Sulamita?«). El o descrie aici nu în dăruirea și devotamentul ei, ci în slava împărătească, cu care El o va îmbrăca. Căci toate aceste caracteristici, pe care le găsim aici, vorbesc despre demnitatea împărătească, despre victorie, despre salvare. Așa va fi ea, când El Însuși o va pune să stea ca împărăteasă la dreapta Sa în aur din Ofir. Aceasta este confirmat deja în primul verset, căci El o numește fiică de domn. Aceasta este fiica unui împărat, așa cum găsim și în Psalmul 45,13: »Fiica Împăratului este plină de glorie înăuntrul.« Aceasta este o cu totul altă vorbire decât cea din capitolul 4, căci acolo El o numește »sora Mea, mireasa Mea«. Acolo este vorba de legăturile ei intime, însă aici este vorba de legătura formală a Împăratului cu împărăteasa.

Vedem aceasta imediat în prima frază: »Ce frumoși sunt pașii tăi în sandale«; aceasta vorbește de salvare. Pe când poporul a fost dus în captivitate de dușmani, ei mergeau desculți (compară cu Isaia 20,4)! Și David a mers desculț, când fugea de Absalom (un tablou al rămășiței, care va fugi de anticrist). El mergea plângând, cu picioarele goale și cu capul acoperit (2 Samuel 15,30). Fiul risipitor s-a întors înapoi la tatăl său cu picioarele goale și reabilitarea lui s-a văzut prin faptul că el a fost îmbrăcat cu haina cea mai bună, i s-a pus un inel pe deget și a primit încălțăminte în picioare (Luca 15, 22). Așa vede și Mirele aici mireasa cu rezultatele salvării. Și tot așa este și cu noi. În ce privește armătura spirituală, picioarele noastre sunt încălțate cu râvna Evangheliei păcii (Efeseni 6,15). Aceasta nu înseamnă (așa cum auzim deseori), că picioarele noastre trebuie să fie gata să vestească Evanghelia, ci că ele sunt întemeiate pe pacea, așa cum a fost ea revelată în Evanghelie. Pentru noi aceasta merge mult mai departe decât la mireasă, căci noi avem pace cu Dumnezeu, deoarece pe baza credinței am fost declarați drepti (Romani 5,1). Însă aici și ea este văzută cu încălțăminte în picioare, ca și fiul pierdut care a fost regăsit.

»Rotunjimile coapselor tale sunt ca niște bijuterii puse la gât, lucrarea mâinilor unui artist«. Coapsele sau șoldurile sunt deseori amintite în legătură cu așteptarea sosirii Mirelui și a Slavei Sale Împărătești. Citim în Luca 12,35-36, că noi trebuie să fim ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor; coapsele să fie încinse și făcliile noastre să fie aprinse, ca să așteptăm pe Împărat. Așa spune și Petru credincioșilor israeliți: »De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți

treji și nădăjduiți pe deplin în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos» (1 Petru 1,13). Acesta este același gând: mijlocul încins, ca să-L așteptăm să vină în slava Lui împărătească. De aceea sunt coapsele prețioase pentru El, și de aceea El le compară cu lucrarea unui artist. Nu este tot așa și la noi? Dacă Dumnezeu spune despre primul om că este o operă de artă, țesut în pânțelele mamei (Psalmul 139,13-15), ce minune este totuși o creatură a lui Dumnezeu, ieșită din mâinile Sale! Ce trebuie să fie atunci omul mântuit! El este o creație nouă, o lucrare de Artist! Coloseni 2,19 și Efeseni 4,12-13 ne spun, că, așa cum mireasa aici la sfârșitul unui proces de creștere a ajuns la maturitatea deplină și la creșterea deplină, tot așa și fiecare credincios al acestei perioade trebuie să ajungă la maturitatea spirituală și la starea de adult spiritual, la măsura plinătății de creștere.

Așa este și la caracteristica următoare: »Buricul tău este un potir rotunjit, din care nu lipsește vinul amestecat (versetul 2). Citim în Ezechiel 16,4 cum a întâlnit-o Dumnezeu când s-a preocupat pentru prima dată cu ea. Așa va fi și în viitor, când Dumnezeu se va ocupa iarăși de acest popor. Ea era ca un copil nou-născut, care se zbate încă în sânge, și al cărui buric nu a fost tăiat; ea era cineva care trebuia „salvat”. Tăierea buricului aduce deci rămășița în starea de salvare (Proverbe 3,7-8). Aceasta lasă să se recunoască clar caracterul salvării: »Teme-te de Domnul și depărtează-te de rău; aceasta va fi sănătate pentru trupul tău«. (textual: vindecarea buricului tău). Aceasta pare ciudat, dar nu este. Temelia mântuirii este într-adevăr temerea de Dumnezeu, văzută aici din punctul de vedere al responsabilității. Pentru noi înseamnă, că Dumnezeu ne-a făcut robi, care au învățat din nou ce înseamnă să te temi de Domnul și să te abați de la rău. Așadar la noi aceasta nu este mijlocul prin care *primim* mântuirea, ca și sub lege, ci este roada mântuirii. Și aceasta se va vedea și la Israel. Dumnezeu va spune despre Ierusalim, când El îl va fi restabilit la slava împărătească, că el, așa cum spune textual acolo, este »buricul pământului« (Ezechiel 38,12), punctul central al pământului, la care se vor sui toți împărații pământului. Acest buric este asemănat cu un potir rotund, din care nu lipsește vinul amestecat. În timpul necazului vinul acesta este încă ascuns în trupul lui, așa cum găsim simbolic la Iov (Iov 32,18-19). Însă după salvare se vor revărsa bucurii de tot felul (vinul este un simbol al bucuriei), nu numai o bucurie ci bucurii cu privire la tot ce este în ea și cu privire la ce Dumnezeu a lucrat în ea, în acest amestec de vinuri prețioase care curg din ea. Da, Domnul Isus va găsi mâncare și băutură la mireasa Sa. El a spus despre Sine, că trupul *Său* și sângele *Său* sunt hrană și o băutură (Ioan 6,55). Însă El vrea să găsească și la noi hrană și băutură: acest vin, și așa cum spune versetul acesta mai departe, grâu. Am văzut în capitolul 5,1, că El dorește să savureze această hrană de la rămășiță.

Trupul tău este »un snop de grâu, încins cu crini«. O culoare frumoasă a corpului era în Orient comparată cu culoarea grâului. Desigur se află un sens adânc în aceasta, căci trupul (sau: mijlocul, pânțelele) vorbește de rodnicie, fertilitate, și de aceea este comparat cu un snop de grâu, încins cu crini. Roada, pe care Israel o va da aduce, este un snop de grâu bogat și hrănitor, împodobit cu crini. Eu cred că aici găsim același gând ca și la sfârșitul capitolului anterior, și anume, că va fi un moment, în care mireasa se va uita înapoi peste sutele de ani care au trecut, în care ea nu a adus rod pentru Dumnezeu. Atunci va deveni deodată vizibil, că Dumnezeu a lucrat în taină rod în ea, atât de bogat, încât Domnul Isus - vorbind omenește - se va minuna chiar de aceasta. *Fără să știe* El va întâlni acest rod. Și mireasa va rosti cuvintele impresionante din Isaia 49,21: cine mi-a născut acestea? Căci eu am fost singură, nu am avut bărbat, cine mi-a născut acești fii și aceste fiice, care curg șuvoi de la marginile pământului spre mine? Acum este încă de neînțeles, însă atunci vor veni din apropiere și din depărtare, din cele zece și din cele două seminții, și Dumnezeu Însuși va zice (Isaia 54,1), că copiii celei părăsite sunt mai mulți decât copiii celei căsătorite. Israel va fi adunat ca o recoltă de grâu (compară cu Geneza 37,7; Psalmul 126,6; Matei 13,24-30; Apocalipsa 14,14-16), și în această recoltă vor sclipi în mod deosebit crinii, care sunt un tablou al rămășiței, care a trecut prin necaz în țară (compară capitolul 2, 42; 6,2-3; Osea 14,5; Apocalipsa 14,1-5). Toate acestea aparțin minunii, pe care o găsim aici. Ea vorbește despre salvare și despre slava împărătească, pe care mireasa le va savura la începutul

împărăției păcii. Exact așa este și în continuare. Această expresie am întâlnit-o deja de mai multe ori, de aceea mă voi opri doar puțin asupra ei. »Sânii tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele«. Cum am spus deja, sânii în Cântarea Cântărilor vorbesc despre trei lucruri: în primul rând de maturitate duhovnicească; aceasta confirmă gândul principal de aici, și anume, că mireasa a ajuns la maturitate deplină. În al doilea rând ei vorbesc despre ceea ce mireasa la rândul ei poate să fie pentru alții, pentru copilașii în credință; ea dă hrană aceluia care duhovnicește nu au făcut încă asemenea progrese. În al treilea rând sânii vorbesc despre echilibrul duhovnicesc. Acest lucru este prezentat prin cei doi pui, gemenii unei gazele. Ei aparțin împreună și se aseamănă unul cu altul.

»Gâtul tău este ca un turn de fildeș«. Am văzut la descrierea Mirelui, că fildeșul vorbește de asemenea despre slava și demnitatea împărătească. Gâtul ei, care în trecut nu a vrut să se plece sub jugul lui Dumnezeu (ea era îndărătnică și încăpățanată), va fi atunci mărturia slavei împărătești. Ce schimbare trebuie să se petreacă la acest popor, ca să realizeze acest lucru. »Ochii tăi, ca iazurile din Hesbon«. Și aici găsim paralela cu capitolul 4. Pe când ea era în necaz, Domnul a spus: »Ochii tăi sunt ca porumbeii« (capitolul 4,1). Porumbeii vorbesc despre simplitatea față de Hristos, însă porumbeii pot fi și fricoși. Ezechia se plângea în boala lui și gema ca un porumbel (Isaia 38,14). Un porumbel plânge când este singur, fără partenerul său. Acest lucru nu-l găsim aici. Aici ochii ei sunt ca iazurile. Hesbon era cunoscut pentru iazurile sale mari; iazurile cu oglinda apei lor liniștită vorbesc despre liniștea profundă și pacea, pe care ea o va avea atunci. Atunci ochii ei nu vor mai aminti de porumbelul fricos, ci de seninătate, pace și liniște. Dumnezeu spune în Isaia 57,20: »Dar cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști, și valurile ei aruncă afară noroi și mâl. Pentru cei răi nu este pace.« Însă aici El va găsi în ochii rămășiței, care atunci va ajunge la liniște deplină, această pace și această seninătate deplină, și anume „la poarta orașului mult populat”. Regăsim aici același gând (ce minunat stau în legătură unul cu altul toate amănunțele Cuvântului lui Dumnezeu!), că începutul împărăției păcii va fi o revelație minunată a numărului mare de răscumparați, pe care Dumnezeu îi va readuce atunci înapoi în țară într-o pace liniștită. Va fi o liniște adâncă, nu numai la rămășița din țară, care a trecut prin marele necaz, ci și la cei mulți care vor veni de la marginile pământului.

»Nasul tău este ca turnul Libanului, care privește spre Damasc«. Așa cum odinioară cu gâtului ei și-a exprimat disprețul față de Dumnezeu, tot așa a făcut și cu nasul ei. În Psalmul 10,4 spune că cel rău, în trufia (de fapt: îngâmfare, aroganță, umblă cu nasul pe sus) lui, spune: »Nu este Dumnezeu!« Așa a fost și cu orașul rău; de aceea se spune în Ezechiel 23,25, că Dumnezeu va îndepărta tot ce amintește de trufie și înălțarea de sine: curva Oholiba (aceasta este orașul Ierusalim) va fi dusă la popoare străine, și nasul și urechile ei vor fi tăiate. La timpul sfârșitul însă El o va reabilita și atunci totul va fi vindecat la ea. Am găsit aici în versetele de la 1 la 5 zece caracteristici, care însă nu sunt prezentate ca în capitolul 4 în ordinea de la cap până la picioare, ci de la picioare până la cap. Aceasta amintește de Isaia 1,6, unde se spune despre starea poporului păcătos, că din tălpi până-n creștet nu era nimic sănătos la el, ci numai vânătași, răni și lovituri proaspete, fără nici-o vindecare. Dumnezeu îi va tăia nasul și celelalte părți bolnave. La timpul din urmă o vedem în starea de salvare, reșezată în slava împărătească. Nasul ei este acum chiar un semn al victoriei asupra dușmanilor - aceasta vorbește așadar iarăși despre caracterul victoriei. Damasc este capitala Siriei, și Siria va fi la timpul sfârșitului parte principală integrantă a alianței asiriene, care va fi condusă de împăratul nordului, va năvăli în țară și va aduce necazurile îngrozitoare peste popor. Însă aici ea a devenit un post de veghere în Liban. Ea este înălțată deasupra Damascului și privește de sus popoarele din jur, ca semn al superiorității ei. Așadar și acest tablou confirmă slava sa împărătească și salvarea sa.

»Capul tău este ca și Carmelul; și părul capului tău, ca purpura. Împăratul este înlănțuit de buclele tale!« (versetul 5). Carmelul este un masiv muntos care se ridică abrupt din mare în nordul câmpiei Saron. Cu puțină fantezie această culme muntoasă abruptă poate fi comparată cu o frunte. Această comparație o întrebuințează Mirele aici. În Isaia 35,2 Dumnezeu spune despre

țara uscată, că ei i se va da măreția Carmelului și slava Libanului. Carmelul este comparat aici cu capul, și arborii de pe Carmel cu buclele, podoaba parului. Părul vorbește totdeauna, ca și în capitolul 4, despre devotamentul ei, însă aici în legătură cu slava împărătească, la fel ca și caracteristicile anterioare. »Părul tău este ca purpura«. Purpura este culoarea, materialul, care era folosit pentru veșmintele împărătești. Culoarea purpuri poate fi roșu închis, sau poate merge până aproape de negru. S-a comparat cu plăcere culoarea părului negru al femeii cu aceasta. Înțelesul simbolic este mult mai adânc. Găsim în aceasta un nou indiciu despre slava ei împărătească. Ceea ce urmează să confirmăm directă a acestui lucru: »Împăratul este înlănțuit de buclele tale!« În capitolul 4 nu se vorbește de împărat, ci acolo El se numește fratele ei, care vine la ea; acolo este vorba mai mult de simpatia ei intimă. Aici, dimpotrivă, sunt Împăratul și împărăteasa. Este vorba de Împărat, care este înlănțuit de buclele ei și copleșit de frumusețea ei.

»Ce frumoasă și ce plăcută ești tu, iubita mea, în desfătări!« (versetul 6). Din toate câte Domnul Isus le poate dori (acesta este aici înțelesul), ea este cea mai minunată, cea mai prețioasă. Traducerea spune »iubită«, dar putem să traducem și „cea mai iubită”. Așadar El vorbește aici direct preaiubitei Sale. Poți tu să-ți imaginezi aceasta? Din tot ceea ce El dorește și prețuiește aici pe pământ - nu vorbesc de cer, căci profeția nu vorbește despre aceasta - ea este cel mai minunat lucru pentru El. Nu este măreț pentru El, că El ca Fiu al Omului va domni peste întreaga creație? Nu este minunat pentru El, că El va domni peste tot poporul Său? Da, până la marginile pământului I se vor supune națiunile. De la marginile pământului se vor sui în fiecare an la El, Împăratul din Ierusalim. Însă nu aceasta este ceea ce El va prețui cel mai mult aici pe pământ. „Din tot ce este de dorit ești tu, preaiubita Mea, după care dorește inima Mea”. Este de neînțeles pentru fire, ce vede El în mireasa pe care El Și-o va dobândi în timpul necazurilor. Singura explicație este cea pe care tocmai am dat-o, și anume, că dragostea parcurge căi, pe care noi nu le putem cerceta, tot așa de puțin cum putem înțelege pentru ce Domnul Isus ne-a iubit, și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Tot așa un om nu poate înțelege, că El o va iubi așa de mult, că ea este cel mai minunat lucru de pe pământ pentru El, pe care îl va dori inima Sa.

În încheiere El o vede în întreaga ei înfățișare. »Statura ta este asemenea unui palmier«. Și aceasta confirmă iarăși pe deplin gândul, că noi găsim aici mireasa într-o victorie deplină și o salvare desăvârșită, căci palmierul este totdeauna un semn al victoriei. Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim, poporul a luat ramuri de palmier și a ieșit să-L întâmpine (Ioan 12,13). Citim și despre rămășiță în Psalmul 92,12, că cel drept va înverzi ca palmierul. Apocalipsa 7,9 arată marea mulțime de popor, pe care nimeni nu o poate număra. Când toți aceștia au trecut prin necazul cel mare, vor fi mântuiți și vor intra în împărăție, vor fi îmbrăcați în haine lungi și albe și vor avea palmieri în mâini. Acesta este semnul biruinței lor. Așa a fost și după salvarea prin Marea Roșie. Poporul, după ce a fost salvat, a venit într-un loc unde erau 12 izvoare și 70 de palmieri (Exod 15,27). Și în tablourile din Levitic 23 vedem că israeliții, când în cele din urmă au ajuns la sfârșitul tuturor sărbătorilor lor, au serbat sărbătoarea corturilor, care vorbește de slava împărăției păcii, pe care ei o vor savura atunci. Ei vor rupe ramuri de palmier din copaci și cu ele vor construi colibe în amintirea salvării din Egipt. Este minunat cât de exact este fiecare detaliu al Cuvântului lui Dumnezeu și cum totul armonizează chip minunat, și ceea ce se spune aici despre mireasă.

»Și sânii tăi asemenea ciorchinilor de strugurii. Am zis: „Mă voi sui în palmier, îi voi apuca ramurile”. Și sânii tăi vor fi, în adevăr, ca ciorchinii viței« (versetele 7-8). Când mireasa a ajuns la maturitate duhovnicească, El va culege aceste roade. Gândești tu, ca Domnului Isus Îi este indiferent, dacă noi rămânem copilași în credință? Apostolul scrie evreilor (capitolul 5,12), că de mult ar fi trebuit să treacă timpul în care ei se hrăneau cu lapte, că ei ar fi trebuit să fie deja învățători, însă ei nu puteau încă să se hrănească cu hrană tare. Un copilaș micuț este într-adevăr drăgălaș, dar dacă un baby rămâne mereu micuț, el nu este sănătos. Exact așa este și la un credincios. Domnul Isus vrea în cele din urmă să se sature de roadele duhovnicești, pe care noi numai atunci le putem aduce, când suntem în starea de maturitate duhovnicească. Aceste roade le caută El aici și la mireasa. El dorește cu plăcere să savureze strugurii viței, și nu numai pentru

Sine: El vrea ca acest vin, care vorbește de bucurie, să fie partea întregului pământ. Așa spune El popoarelor în Isaia 66,10 și 11, ca ele să se bucure cu Ierusalimul și să se sature la sânul mângâierilor sale. Atunci ele vor fi un izvor de bucurie, un vin prețios pentru toate popoarele. Cât de mult însă a așteptat Dumnezeu această roadă a viței, până în sfârșit odată va veni timpul când Israel va deveni o vie a vinului curat (Isaia 27,2) și va înflori ca o viță (Osea 14,7)! Niciodată până atunci Dumnezeu nu a savurat acest vin din vița aceea pentru care El S-a ostenit atât de mult. Și când va veni acest vin, Dumnezeu va pregăti un ospăț pentru toate popoarele, și atunci va fi o colecție aleasă de vinuri curate, pe care le vor putea savura toate popoarele. Bucuria va fi atunci partea tuturor acelor care vor intra în împărăția păcii (Isaia 25,6).

»Și mirosul răsuflării tale (literal: mirosul nasului tău)«, spune El, »ca merele«. Ști tu ce înseamnă aceasta pentru Domnul? Am văzut mai înainte înțelesul simbolic al nasului. Noi putem să ne folosim nasul (simbolic), ca să exprimăm înfumurarea noastră și disprețul față de Domnul. Dar s-ar putea să fie și așa, ca noi să urmăm exemplul lui Hristos, despre care Isaia 11,3 spune că plăcerea Sa este temerea de Domnul. Cum este la noi? Dacă am mâncat ceva în taină, fără ca cineva să fi văzut, se poate întâmpla ca respirația noastră să aibă mirosul mâncării și ne trădează ce am mâncat. Așa miroase Mirele aici, ce a consumat mireasa, căci »mirosul răsuflării tale este ca merele«. În capitolul 2,3-5 am văzut ce înseamnă aceasta. Mărul este Domnul Isus, căci ea spune: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu între fii. La umbra lui m-am desfătat și m-am așezat; și rodul Lui este dulce pentru cerul gurii mele«. »Înviorați-mă cu mere«, spune ea scurt timp după aceea. Ea dorește să se hrănească cu această roadă, și dacă ea a consumat pe ascuns această roadă și probabil în necazul cel mare s-a rușinat să mărturisească, că a savurat această roadă, Domnul Isus va observa totuși la ea, că ea a consumat acest fruct. Lucrurile, cu care te-ai ocupat în cămăruța ta, nu pot rămâne ascunse; cei din jur vor observa, dacă ne-am hrănit cu Domnul Isus. Da, s-ar putea ca inima noastră să dorească lucrurile lumii acesteia. Aceste lucruri sunt numite în Numeri 11,5, unde citim că dorințele poporului erau îndreptate înapoi la ceapa și usturoiul Egiptului. Tu poți într-adevăr să consumi în ascuns această ceapă și acest usturoi, însă lumea, credincioșii și Domnul Isus vor „mirosi” în respirația ta dacă ai fost preocupat cu desfătările Egiptului. Aceasta nu poate rămâne ascuns. Din ceea ce iese din gura ta, cu siguranță cineva, care este duhovnicesc, va putea constata dacă ai mâncat din ceapa și usturoiul Egiptului sau din merele, pe care le are Domnul Isus, din roada, care se poate savura la El. Dacă în ascuns ne-am ocupat cu Cuvântul lui Dumnezeu, consecințele nu pot lipsi. Și dacă ne umplem timpul liber cu lucrurile lumii acesteia, acest lucru va fi observat în vorbirea noastră, în discuțiile pe care le purtăm unii cu alții. Aici la mireasă, Domnul Isus știe să prețuiască ce iese la iveala din ea. »Ca niște mere de aur în coșulețe de argint este un cuvânt spus la timp« - se spune în Proverbe 25,11.

»... și cerul gurii tale, ca vinul cel mai bun« (versetul 9). El o invidiază totodată, cu privire la ceea ce ea a consumat. Cu cerul gurii ei ea a gustat cea mai prețioasă bucurie posibilă pe pământ. Și acesta este momentul în care ea nu se mai poate stăpâni. Aici ea întrerupe cuvintele Mirelui și spune: »... care alunecă ușor pentru preaiubitul meu«. Preaiubitul este totdeauna Mirele, așa cum Îl numește mireasa. Din aceasta reiese clar, că ea Îl întrerupe. Ea nu poate – ca să zicem așa - să mai suporte, ca El să spună lucruri atât de minunate despre ea. Când apoi în cele din urmă El spune, că ea gustă cu cerul gurii ei cea mai prețioasă bucurie, ea spune: da, dar nu ști Tu, că toată bucuria, pe care eu o pot savura, este în exclusivitate hotărâtă pentru Tine? Că eu nu posed nici o singură altă bucurie în afară de Tine, și vinul, pe care îl gust, este întru-totul pentru Tine? Și de aceea ea Îi răspunde - nu printr-o adresare directă, aceasta practic ea nu o face niciodată în Cântarea Cântărilor - brusc cu aceste cuvinte: »... care alunecă ușor pentru Preaiubitul meu, și se furișează peste buzele celor care dorm«. Vinul este așadar în primul rând hotărât pentru El. Toată bucuria ei este numai în El și pentru El. Este și bucuria noastră numai în El? Sunt pe pământ multe lucruri, pe care noi le putem savura, lucruri, pe care Dumnezeu le-a dat în creație. Probabil că Domnul poate într-adevăr să spună despre noi, că cerul gurii noastre gustă vinuri prețioase;

însa putem noi să-L întrerupem imediat din vorbire și să spunem: »Însă tot acest vin este în întregime destinat numai pentru Tine?«

Mai este încă o a doua grupă, pe care ea o numește aici. Vinul nu este numai pentru Preaiubitul ei, ci aici se spune și că vinul »se furișează peste buzele celor care dorm« - la plural. Avem aici același gând, pe care tocmai l-am avut în versetele 7 și 8 la Mire. El spune în capitolul 5,1, unde El vine în grădina Sa, ca să savureze vinul și laptele care se găsesc acolo: »Mâncați, prieteni; beți, da, beți din belșug, preaiubiților!« Și tot așa spune El popoarelor, în Isaia 66,11, să se sature la sânul ei. Acum și mireasa vorbește despre o grupă mai mare. Ea spune, că acest vin nu este numai pentru Mire, ci că el se va furișa și pe buzele celor care dorm. La începutul împărăției păcii vor fi mulți care dormitează, care vor trebui treziți. În Daniel 12,2 este scris că vor fi mulți care dorm în țărâna pământului, și când Domnul Isus se va fi reîntors (așa cum Asaf exprimă în Psalmul 73,24: »mă vei primi în slavă«), cei ce dormitează vor fi treziți prin această bucurie. Va fi totodată așa, că strigătul bucuriei va răsună peste întreg pământul, pentru ca cei care dorm să se trezească. Atunci cele zece seminții, care dorm în țărâna pământului, se vor trezi și se vor reîntoarce. Mulți din ei vor fi judecați pe drum, însă o rămășiță (Ezechiel 20,34-38) se va întoarce înapoi în țară și va savura de asemenea vinul bucuriei care se găsește acolo. Va rămâne însă mereu o deosebire. Bucuria pe care Mirele și mireasa o savurează va fi împărtășită cu oaspeții lor, da, ei nu vor sa aibă această bucurie numai pentru ei, de aceea invită oaspeți. Cu toate acestea, niciodată bucuria oaspeților nu se va compara cu bucuria dintre iubiți. Aceasta continuă în versetul 10. Aceasta nu este destinată pentru cele zece seminții și nicidecum pentru popoare, ci acestea sunt cuvintele, pe care numai mireasa le poate exprima, pentru că ea știe ce simte Mirele numai pentru ea.